

Žaloba manžela na oduznutí manželského původu děcka, zrozeného záměně, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Stanovisko dovolatelovo, že žaloba, kterou podal dne 11. srpna 1923 o oduznutí manželského původu nezl. Miroslava P-a, dne 26. prosince 1922, tedy před uplynutím 180 dní od uzavření sňatku narozeného, není opožděná, protože se dověděl o tom, že dítě není jeho, teprve dne 27. června 1923, jest mylné. Nižší soudy odůvodnily opožděnost žaloby správně. Ustanovení zákona, do kdy jest ať vznesením odporu ať žalobou uplatniti nemanželský původ dítěte v manželství narozeného, jsou jasná a není pochybnosti o tom, že tříměsíční lhůtu zákonem stanovenou počítati jest od obdržení zprávy o narození dítěte. V §u 156 obč. zák. jest to výslovně stanoveno a, nejsou-li v §u 158 obč. zák. slova: »ode dne narození dítěte«, není smysl tohoto místa zákona jiný, než uvedený. Zákon stanovil tříměsíční lhůtu od obdržení zprávy o narození dítěte bezvýhradně a zejména bez předpokladu, že muž se přesvědčil a ví, že dítě není jeho. Počítá tedy dovolatel, že měl lhůtu k podání žaloby od 27. června 1923, kdy se dověděl, že dítě nebylo od něho zplozeno, neprávem. Žalobce věděl, žije s manželkou ve společné domácnosti, o narození dítěte již dne 26. prosince 1922 a je tedy žaloba podaná potom až za více než 7 měsíců opožděná.

Čís. 3556.

Žaloba nájemce na náhradu škody, jež mu byla způsobena tím, že pronajímatel mu znemožnil další užívání najatých místností, docíliv prý nepravdivým přednesem soudního svolení k výpovědi, přísluší výlučně na okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R I 62/24.)

Žalobu o náhradu škody 16.486 Kč, již domáhal se nájemce na pronajímateli, ježto prý mu znemožnil užívání najatých místností, zadal žalobce na krajském soudu, jenž rozhodl o žalobě věcně, nezabývajíc se otázkou věcné příslušnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný a odmítl žalobu. **Důvody:** Poněvadž se jedná o rozepru ze smlouvy nájemní a jednati a rozhodovati se má o platnosti výpovědi smlouvy nájemní, jde tu o rozepru, spadající pod ustanovení §u 49, čís. 5 j. n., jež předpisuje, že veškeré rozepru ze smluv nájemních, pokud se netýkají ani jsoucnosti takové smlouvy ani placení činže, bez ohledu na cenu sporného předmětu, dále rozepru o výpovědi, odevzdání a převzetí pachtovaných aneb najatých předmětů náležejí na soud okresní. Byl tudíž krajský soud k rozhodování této rozepru nepřislušným a jest tato nepřislušnost toho druhu,

že po rozumu Šu 104 j. n. strany soudu tomu ani výslovným ujednáním podrobiti se nemohly. Když tedy krajský soud rozepři tuto projednal a rozhodl, je v tom zmatek po rozumu Šu 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo proto rozsudek i s předchozím řízením z úřední moci v sezení neveřejném zrušiti (§§ 43—104 j. n. 470, 471, 473 a 477, 478, 494 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu jest v podstatě správný, neboť žalobkyně domáhá se náhrady škody proto, že jí žalovaný jako pronajímatel obchodní místnosti ve svém domě znemožnil další její užívání. Jde tedy zřejmě o rozepři, tkvící ve smluvním poměru nájemním, při čemž je nerozhodno, že žalobkyně na odůvodnění svého náhradního nároku tvrdí a vinu žalovaného v tom shledává, že svolení k výpovědi na soudě vylákal nepravdivým přednesem, že obchodní místnosti pronajaté žalobkyni nutně potřebuje pro sebe.

Čís. 3557.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Předpis Šu 37 náhr. zák. vztahuje se zásadně pouze na majetek státní, zábořem nenabytý; tedy buď již z původu státní, anebo sice teprve za platnosti zábořového zákona nabytý, avšak nezabraný nebo sice zabraný, ale k jinému účelu než k přidělu půdy nabytý.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R I 102/24.)

Do výpovědi Státního pozemkového úřadu dané pachtýřce dvora S., stěžovala si pachtýřka dovozujíc, že dvůr S. jest vyloučen ze záboru. **R e k u r s n í s o u d** stížnosti nevyhověl, **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y.

Stěžovatelka přehlíží, že sama v stížnosti k rekursnímu soudu, na niž se i v dovolací stížnosti odvolává, tvrdí, že Státní pozemkový úřad půdu 1414 ha, v níž zahrnut i dvůr S., o nějž jde, a která mu byla bezplatně kupujícími odevzdána, již také přidělil, a že ji tedy, jak stížnost úřední zprávou Státního pozemkového úřadu v novinách uveřejněnou sama doložila, nabyl pro přiděl, takže se § 37 náhr. zák. pak vůbec na ni nevztahuje. Neboť když půda byla zabrána a Státní pozemkový úřad nabyl ji pro přiděl oboustrannou dohodou s majitelem, na místo aby mu ji odňal jednostranným právním aktem, k němuž ho zákon opravňuje, jde o postup ve smyslu zákona zábořového a přidělového, kdežto § 37 n. n. zák. náhr. vztahuje se jen na majetek státní, zábořem nenabytý, tedy buď již z původu státní, anebo sice teprve za platnosti zábořového zákona nabytý, avšak nezabraný, nebo sice zabraný ale k jinému